

D ů v o d y:

Odvolání není oprávněno. Bezpodstatná jest výtká odvolatelů, že napadené usnesení je zmatečné, odporujíc zrušovacímu usnesení téhož soudu ze dne 21. listopadu 1930. V tomto zrušovacím usnesení nebylo ještě rozhodováno o tom, zda má Dr. N. možnost věnovati se advokátní praxi dostatečně, nýbrž bylo v té příčině nařízeno doplnění, a napadené usnesení se opírá o výsledky doplněného řízení. O vytýkaném rozporu nemůže tedy býti řeči. Pro posouzení věci jest jen rozhodné, má-li Dr. N. se zřetelem k svým povinnostem jako definitivní státní profesor obchodní akademie v U. možnost, by se věnoval advokátní praxi pravidelně a dostatečnou měrou tak, jak toho vyžaduje řádný výcvik kandidáta advokacie podle úmyslu zákona (§ 1 e) a § 5 zákona ze dne 31. ledna 1922 čís. 40 sb. z. a n. a rozhodnutí čís. 6355 sb. n. s.). Provedeným řízením byly dostatečně vyšetřeny všechny podstatné okolnosti případu, takže lze si z nich utvořit spolehlivý úsudek o uvedené rozhodující otázce. Jest proto lichou výtká odvolatelů, že dosavadní řízení bylo neúplné. Výbor advokátní komory a vrchní soud v Brně odpověděly na onu otázku záporně. Nejvyšší soud, uváživ o věci, schvaluje důvody napadeného usnesení, jichž správnost nebyla vývody odvolatelů vyvrácena. Tvrdí-li se v odvolání nově, že ředitel obchodní akademie prohlásil, že jest ochoten v příštím roce upravit Dr. N-ovi rozvrh hodin tak, by vedle svého úřadu učitelského mohl zachovávat hodiny praxe advokátní, jest tím správnost stanoviska napadeného usnesení jen podporována. Názor odvolatelů, že se vyučování právním předmětům na obchodní akademii rovná výkonu advokátní praxe, je zřejmě nesprávný, neboť odporuje předpisu § 5 (2) zákona čís. 40/1922, který vyžaduje praktickou právní službu u advokáta. Zápis Dr. N-a do seznamu kandidátů advokacie byl tudíž právem odepřen a neoprávněnému odvolání nebylo lze vyhověti.

Čís. 11069.

Byl-li po zabavení svršků u dlužníka podán týmž věřitelem krátce na to návrh na pokračování v exekuci zabavením svršků, jichž dlužník nabyl od posledního zabavení, bylo v návrhu označiti tyto nové části majetku dlužníkovy a označiti místo, kde jsou.

(Rozh. ze dne 6. října 1931, R I 512/31.)

Vymáhající věřitelka podala proti povinnému dne 26. června 1930 návrh na povolení mobilární exekuce zabavením a prodejem movitých věcí v držení dlužníka se nacházejících, čemuž bylo vyhověno. Zabavení bylo provedeno dne 24. července 1930 a byly pro vymáhanou pohledávku za účasti vymáhající věřitelky zabaveny movité věci pod pol. 1—18 v zájemním protokole seznámené poznámkou podle § 257 ex. ř. Dne 16. srpna 1930 podala vymáhající věřitelka návrh na pokračování v exekuci novým zabavením a prodejem takto nově zabavených dalších svršků, čemuž první soud vyhověl, rekursní soud však nevyhověl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Nelze sice souhlasiti s důvody rekursního soudu, že prý měl exekuční soud rozhodnouti nejprve o návrhu povinné strany na zrušení exekuce, který došel k soudu teprve 11. září 1930, neboť návrh na pokračování v exekuci bylo vyříditi podle skutkového a právního stavu, jaký v té době byl — na což právem dovolací stěžovatelka poukazuje, ale přes to jest rozhodnutí rekursního soudu ve věci správné. Uváží-li se, že při zabavení dne 24. července 1930 vymáhající věřitelka intervenovala a že, jak ze zájemního protokolu zřejmo, tehdy pro pohledávku vymáhající věřitelky poznámkou na sepsaném již zájemním protokole zabavené svršky byly již před tím zabaveny pro četné pohledávky jiných věřitelů, a že by byl musil výkonný orgán podle bodu 82 odstavec 3 a 4 instrukce sepsati a popsati nově nalezené předměty, jest z toho souditi, ač to v zájemním protokole není výslovně uvedeno, že nebyly dne 24. července 1930 nalezeny u dlužníka jiné zabavitelné svršky než ty, jež poznámkou byly zabaveny pro pohledávku vymáhající věřitelky. Za tohoto stavu věci bylo podle obdoby § 54 čís. 3 ex. ř. povinností vymáhající věřitelky, když v krátké době tří týdnů po provedeném zabavení podala návrh na pokračování v exekuci novým zabavením, by v návrhu tom označila ty nové části majetku, jichž dlužník nabyl od posledně provedeného zabavení, a rovněž udala místo, kde se části ty nacházejí. Na to právem poukazoval povinný v rekursu. Poněvadž vymáhající věřitelka této své zákonné povinnosti nedostála, nemělo jejímu návrhu na pokračování v exekuci novým zabavením prvním soudem býti vyhověno, a byl proto návrh ten rekursním soudem zamítnut právem, třebaže se tak státi mělo z jiných důvodů, než učinil rekursní soud.

Čís. 11070.

Pro uzavření smlouvy jest rozhodné dodání zprávy o přijetí nabídky nabízejícímu, při čemž netřeba i zvěděti její obsah; nerozhoduje odeslání zprávy o přijetí nabídky.

Podrobil-li se před válkou i prodávající tuzemec (příslušník tehdy rakouský), i kupující cizozemec (příslušník říšsko-německý) příslušnosti obchodního soudu ve Vídni, jest ve sporu kupitele proti prodávateli použiti tuzemského (československého) práva.

(Rozh. ze dne 6. října 1931, R I 789/31.)

Tuzemská firma (v Liberci) uzavřela roku 1900 jako prodávatelka s říšsko-německou firmou jako kupitelkou smlouvu o dodávání dřeva z východohaličských lesů. Strany se podrobily pro všechny spory, jež by ze smlouvy vzešly, příslušnosti obchodního soudu ve Vídni. Žalobou, zadanou dne 26. ledna 1923, domáhala se říšsko-německá firma na tuzemské firmě plnění z této smlouvy. Procesní soud první stolice (krajský soud v Liberci) žalobu zamítl. O d v o l a c í s o u d zrušil na-